

Dette er den Maade, hvorpaa det Spørgsmaal blev ført frem, og vi for vort Vedkommende kan erkende, at det ikke har været en meget stærk Fremdragen af Sagen; men jeg tror ikke, det havde været muligt med noget som helst praktisk Udbytte at føre Spørgsmaalet længere frem; saa hvis det er noget saadant, der har været et Ønske om fra det ærede Medlems Side, kan jeg ikke se, at dette Ønske har haft tilstrækkeligt Grundlag.

Jeg vil imidlertid gerne benytte denne Lejlighed til ogsaa overfor det ærede Medlem at sige, at naar Forhandlingerne i Folkenes Forbund skal faa virkelig Styrke, maa Tyskland være Medlem af Folkeforbundet. Det var derfor overmaade beklageligt, at forrige Aar, hvor visse Muligheder i den Henseende forelaa, endte det med, at Forhandlingerne mellem Frankrig og Tyskland strandede paa Uenighed om, hvorledes Tysklands Stilling som Medlem af Raadet i første Omgang skulde være, nemlig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Tyskland skulde optages som Stormagt med fuld Berettigelse til altid at være Medlem af Raadet. Man maa haabe, at den Tid ikke maa være for fjern, da de Vanskeligheder, der i saa Henseende har stillet sig i Vejen, maa blive overvundet. I Aar kom Spørgsmaalet slet ikke frem; men der er vel en Mulighed for, hvis man kommer til Bunds i hele det økonomiske Spørgsmaal, som nu ligger for mellem Frankrig og Tyskland, at det da kan blive fornødent at søge Folkeforbundets Medvirning, idet man vanskeligt vil kunne tænke sig Spørgsmaalet løst uden gennem internationale Laan eller international Garanti for store Laan. En saadan Ordning vilde lettest og bedst kunne gennemføres gennem Folkeforbundet; og jeg for min Del vilde være af den Opfattelse, at ethvert af de Lande, der findes indenfor den civiliserede Verden, vilde kunne have Fordel af og føle sig forpligtet til i ikke ringe Omfang at yde sit Bidrag og bære en Risiko, hvis man derigennem kunde bidrage til at faa dette Spørgsmaal, som nu ødelægger hele den rolige økonomiske Tilstand i Verden, bragt ind i et bedre Spor.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt vendte sig imidlertid mod mig citerende nogle Udtalelser af forskellige Taler ved den ene og den anden Lejlighed, hvor disse havde sagt, at i den senere Tid viste Uretten en stigende Kurve, medens han mente, at jeg havde den modsatte Opfattelse. Det kommer an paa, hvor meget det ærede Medlem lægger ind i denne Sætning, hvilke Tidspunkter han sammenligner, og hvad det drejer sig om. Jeg

er af den Opfattelse, at Uordenen og de fortvivlede Lidenskaber, som sønderslider Europa, har vist en stigende Kurve i de 5 Aar, der er gaaet efter Krigens Slutning. Men det Punkt, som, saa vidt jeg forstod, særlig havde optaget det ærede Medlem, ser jeg noget anderledes paa, end det ærede Medlem synes at gøre. Jeg har ved Lejlighed fremsat en Udtalelse om de nationale Forhold før og efter Versailles-Freden, og dér er Kendsgerningen denne, at anser man det for ret, at Folkegrænserne og Statsgrænserne falder saa nær som muligt sammen, og at Folkenes Villie er afgørende for, hvorledes Grænserne drages, er vi længere fremme i Europa i dette Øjeblik, end vi var forud for den store Krig.

Forholdet er dette, at forud for Krigen befandt omtrent 60 Millioner af Europas 450 Millioner Indbyggere sig under et Herredømme, som følte som Fremmedherredømme. Efter Fredsslutningens Bestemmelser befinder et Antal af omkring 17 Millioner sig under et tilsvarende Fremmedherredømme, og Hovedgruppen indenfor disse er 5 Millioner Russere, Ukrainere og Hviderussere, som ikke ved selve Fredstraktaten kom under dette Fremmedherredømme, men som er kommet under det polske Herredømme gennem den Krig mellem Rusland og Polen, som senere førtes. Dertil maa imidlertid føjes, at i Danzig og Saar-Distriktet er 1 Million Tyskere skilt ud fra Samhörigheden med det øvrige Tyskland, og endelig dette, at paa lignende Vis, men i større Stil end ved tidligere Fredsslutninger, er et betydeligt Omraade af Tyskland besat af fremmede Tropper, i Øjeblikket efter de sidste Udvidelser et Omraade, som bebos af omkring 11 Millioner Mennesker. Men selv om man maatte medregne dette, kan der ikke være Tvivl om, at Stillingen er rent reelt, talmæssigt set, nationalt mere i Overensstemmelse med Nationalitetsgrundsætninger efter Krigen, end den var forud. At noget af det, der nu føles tungt, føles tungere, end meget føles før Krigen, fordi det er nyt, er noget helt andet.

Men dertil maa vel ogsaa føjes, at medens der tidligere ikke fandtes nogen Art af Sikring af nationale Minoriteter paa et internationalt Grundlag, saa indeholder de forskellige Fredstraktater Bestemmelser om de nationale Mindretals Sikring gennem internationale Aftaler, hvis Overholdelse er stillet under Kontrol fra Folkeforbundets Side. Det vil kunne siges, at denne Kontrol er ikke altid virkningsfuld, at Udførelsen af Mindretalstraktaterne ikke er af en ideel Karakter; men der kan dog ikke være Tvivl